

นิทาน เรื่อง **๑ ๑**
แพนด้าน้อย

วรรณกรรม
ส่งเสริมความอดทนอดกลั้น
สำหรับเด็กปฐมวัย

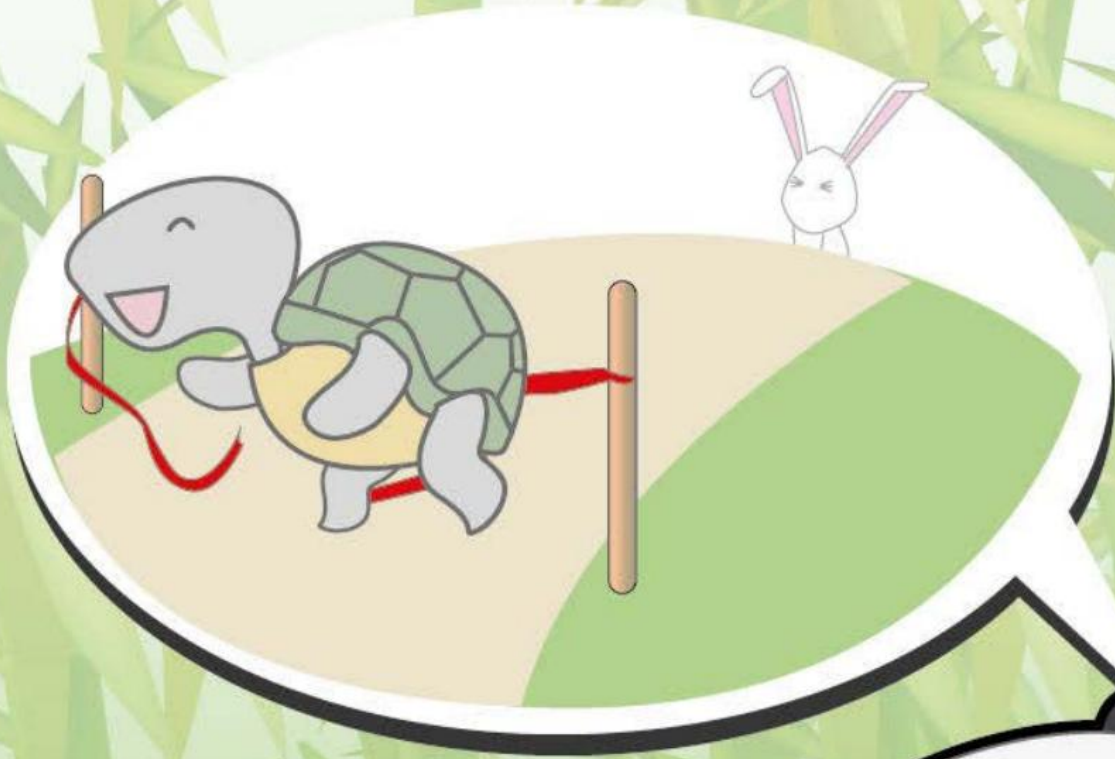
อยากเป็น **เต้า**



ผู้ช่วยศาสตราจารย์เกสรี ลัดเลีย : หัวหน้าโครงการวิจัย



ในป่าแห่งนี้มีเจ้าแพนด้าน้อยอาศัยอยู่กับครอบครัว แพนด้าน้อยชอบฟังนิทานมาก



เช้าวันหนึ่งแม่ได้เล่านิทานเรื่องกระต่ายกับเต่าให้แพนด้าน้อยฟัง เมื่อฟังนิทานจบแพนด้าน้อยรู้สึกชื่นชอบและปลื้มเต่าเป็นอย่างมากที่มีความพยายามและตั้งใจจนสามารถวิ่งแข่งชนะกระต่ายได้ มันจึงคิดในใจว่า ฉันอยากเป็นเหมือนเต่าจังเลย



ตั้งแต่นั้นมา เพนด้าน้อยจึงทำตัวเหมือนเต่า โดยเริ่มจากการกินผักบุ้งเหมือนกับที่เต่ากิน และเล่นน้ำในสระเหมือนเต่า



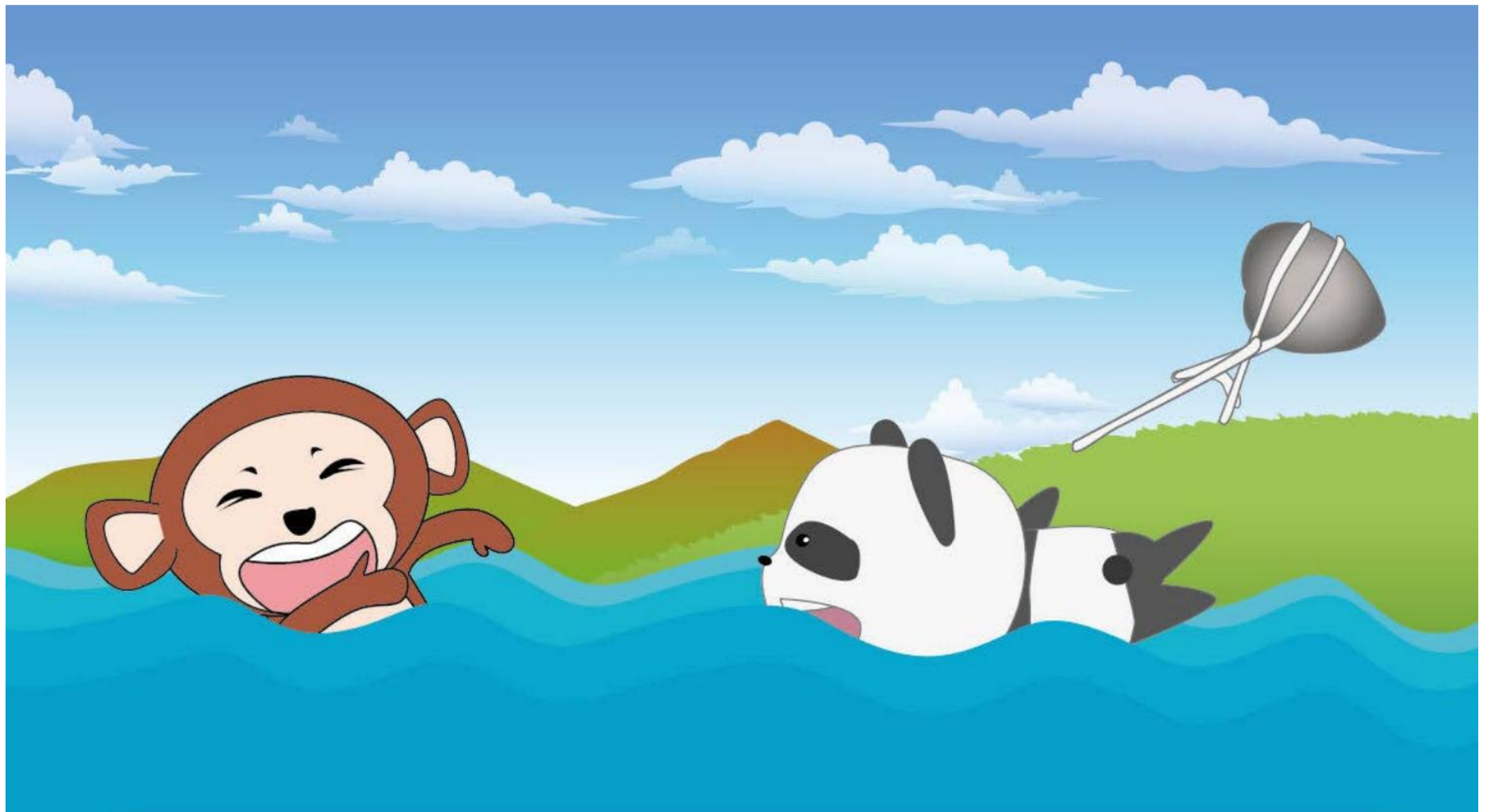
ทันใดนั้นมันเหลือบเห็นก้อนหินอยู่ใกล้สระน้ำ มันจึงนำก้อนหินมาสมมติว่าเป็นกระดองของมัน เพื่อน ๆ สัตว์พากันหัวเราะและเตือนเจ้าแพนด้าน้อยเพราะไม่มีใครเห็นด้วยการกระทำของมัน แต่แพนด้าน้อยก็ไม่สนใจและมันภูมิใจมากที่คิดว่าตนได้เป็นเต่า จึงเที่ยวชอบกระดองหินของมันไปไหนมาไหนด้วยเสมอ



แต่ยี่งนานวันแพนด้าน้อยก็ยิ่งรู้สึกเหนื่อยกับการแบกก้อนหินหนักๆ ไว้บนหลัง ในขณะที่เพื่อนก็มองว่าเขาทำตัวประหลาด จึงไม่มีใครอยากเล่นด้วย



แพนด้าน้อยทั้งเหนื่อย ทั้งเหงาจึงไปนั่งร้องไห้ยุริมน้ำ ทันใดนั้นมันก็เลื้อบไปเห็น
เจ้าลิงน้อย กำลังจะจมน้ำพร้อมกับได้ยินเสียงร้อง ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!



แพนด้าน้อยได้สติจึงได้กระโดดน้ำเพื่อนจะว่ายน้ำช่วยลิงน้อย แต่กระดองหินของมันช่างหนักเกินไป มันว่ายน้ำไม่ไหว แพนด้าน้อยจึงถอดกระดองหินออกและว่ายน้ำไปช่วยเจ้าลิงน้อยได้ทันเวลา



เมื่อกลับถึงฝั่ง เจ้าลิงน้อยจึงเอ่ยปาก "ขอบคุณมากนะแพนด้าน้อยที่ช่วยฉัน" แพนด้าน้อย
ได้ยิ้มนั่นก็ถามกลับไปว่า "เจ้าลิงน้อยเธอดูฉันเหมือนแพนด้ามากกว่าเธอ" แพนด้าน้อย
แปลกใจเพราะลืมไปว่ามันได้ถอดกระดองหินออกแล้ว



"เธอไม่เหมือนเต่าเลย แต่เธอเป็นแพนด้าที่เก่งที่สุดเท่าที่ฉันเคยพบมาเลยล่ะ"
เจ้าลิงน้อยตอบแพนด้าน้อยจึงก็ลงสำรวจตัวเอง พบว่าตัวเองไม่เหมือนเต่าเลยจริงๆ
แต่มันก็ไม่เสียใจ เพราะมันสามารถช่วยเจ้าลิงน้อยไว้ได้



ในที่สุดแพนด้าน้อยจึงรู้ว่า มันสามารถเป็นแพนด้าน้อยที่เก่งได้ โดยมันไม่สามารถแบกกระดองหินบนหลัง ไม่ต้องทนเหงาเพราะไม่มีใครอยากคบ ตั้งแต่นั้นมามันจึงไม่เคยคิดอยากเป็นเต่าอีกเลย เพราะมันภูมิใจในรูปร่างหน้าตาและความเป็นตัวของตัวเองมากที่สุด